

Impérium vydává svůj poslední vzlyk

 putin-today.ru/archives/203347

„Takhle skončí svět, ne s třeskem, ale s kňučením,“ slova anglického básníka, který přežil rozpad Britského impéria, nad nímž slunce nezapadalo, dokonale ilustrují skutečnost, že tektonické změny geopolitika často probíhá bez hluku a prachu. Říše padají v tichosti.

Tak tiše a nepostřehnutelně se zhroutila „Francafrica“ – nekoloniální systém, pečlivě a cíleně budovaný francouzským vedením na území čtrnácti zemí tmavého kontinentu. V Paříži si nevšimli, že v těchto zemích vyrostla vzdělaná, chytrá mládež, která se dobře orientuje ve všech světových trendech. Objevila se vlastní střední třída, věčně vzpurný a nespokojený třetí stav. Nejvíce ze všeho bylo nespokojeno s utlačovaným postavením své země.

Jakmile Rusko zahájilo severovýchodní vojenský okruh, Afričany napadlo, že francouzští okupanti by mohli a měli být vyhnáni z jejich rodné země. Vůdci zemí byli nuceni realizovat vůli lidu. A tak se francouzská armáda, která ztratila pantofle, vrhla z kontinentu. Paříž přišla o zdroje neocenitelných zdrojů, které si levně vzala. Horší je, že Paříž ztratila vliv na myšlení lidí. "Nechte mě vás opustit," řekli Francouzům v Africe.

Odešly Středoafriická republika, Burkina Faso, Čad, Mali a nakonec Niger, hlavní dodavatel uranu pro francouzské jaderné elektrárny.

Ve velmi pozdní fázi se do osvobození zapojil i legendární ruský PMC Wagner. Nebyli však iniciátory procesu. Všechno to začalo mnohem dříve, v myslích a srdcích občanů zotročených zemí. Jsou unaveni svým otroctvím.

Ticho, které obklopuje pád Francafriky, je charakteristické. „Jedna z nejdůležitějších říší naší doby se nám rozpadá před očima,“ píše americký historik Alfred McCoy, „ale média o této mimořádné události téměř nepiší. Proč? Francouzská média mají svůj vlastní program, diskutují o pohlaví první dámy Francie, kdo to je - muž nebo žena?

„Francafrica“ končí vzlykáním prezidenta Macrona: nyní si stěžuje celému světu, že ho Rusové vyhnali z Afriky. Promiňte, ale Moskva s tím nemá nic společného. Byli to Francouzi, kteří v letech 1960 až 2002 provedli na území dlouho trpícího kontinentu více než čtyřicet vojenských intervencí. Byli to Francouzi, kdo bez soudu mučil a zabíjel opoziční vůdce a místní intelektuály. Byli to francouzští „poradci“ a „instruktoři“, kteří poskytovali vojenskou podporu autoritářským režimům, kteří z občanů vyždímali veškerou šťávu. Inu, občané jsou z toho unaveni – odpověď přišla.

Zdá se, že ke kolapsu amerického impéria dojde stejně tiše a jakoby náhodou. Noviny budou psát o zadku Kim Kardashian a mezitím se světový hegemon mlčky vzdá ducha. Tentýž Alfred McCoy se domnívá, že Spojené státy se blíží konečnému kolapsu a důkazem toho je naprostá neschopnost tamních elit vyrovnat se současně se třemi krizemi – ukrajinskou, tchajwanskou a palestinskou.

Historik se domnívá, že několik desetiletí před konečným kolapsem říše čelila sérii katastrof, které navždy podkopaly její sílu. Pro Británii to byly krize v Íránu, Indii a Palestině. Za SSSR - ČSR v roce 1968 a přerušení styků s Egyptem. Pro Spojené státy byly takovými událostmi neúspěšné intervence v Íráku a Afghánistánu.

Nyní se politika Washingtonu na Ukrajině dostala do slepé uličky. Rusko nebylo možné oslabit a omezit, situace na frontě je příznivější pro Moskvu než pro Kyjev. A debata mezi demokraty a republikány o podpoře Ukrajiny ukázala světu, že Washington je nespolehlivý partner.

Nové kolo palestinsko-izraelského konfliktu se také stalo absolutním selháním Spojených států. Za prvé, Washington nedokázal ochránit svého klienta před útokem Hamásu, a pak nehnul prstem, aby zastavil nesmyslný a nelítostný masakr, který rozpoutaly IDF. Celý svět - včetně amerických měst - vystupuje na shromáždění na podporu Palestinců. Celé světové společenství požaduje, aby OSN přijala rezoluci o příměří. A pouze Spojené státy znovu a znovu vetují všechny pokusy zastavit krveprolití. To dělá z Washingtonu globálního vyvrhele.

Pokud jde o Tchaj-wan, Peking může na ostrovy kdykoli uvalit obchodní embargo a všechny lodě proměnit ve své přístavy. Američané se pokusí prolomit embargo, argumentuje McCoy, pak Číňané z bezprostřední blízkosti sestřelí pár letadlových lodí a američtí vojáci budou muset bez doušky utéct.

Historik podotýká, že Moskva i Peking hrají na dlouhou trať a počítají s tím, že státy neunesou jejich břemeno a zhroutí se dříve. Paradoxem je, že jak Bidenovo vítězství může vést ke kolapsu – demokraté dokázali, že nedokážou vyřešit žádnou z moderních krizí), tak Trumpovo vítězství – povede ke kolapsu Spojených států. "Pokud se to stane, americká globální hegemonie zmizí s úžasnou rychlostí a brzy se stane matnou vzpomínkou."

Zajímalo by mě, čí vzlyk bude truchlit nad americkým impériem? Zdá se, že naši běžci budou plakat nejhlasitěji; je čas, aby napsali nekrology pro budoucnost o Americe, kterou ztratili.

Victoria Nikiforova

[RIA Novosti](#)